

שערורייה ממלכתית חסרת-תקדים בתולדות המדינה מאיימת לפוצץ את קבוצת נערי החצר של בן-גוריון. הפרשה, הנשמרת על-ידי כל המעורבים בסוד כמזם, החלה בכך שהופחו האשמות נגד שמעון פרס כאילו הוא אחראי להטמנת מכשירי-האזנה בכיתו של שריהקלאות, משה ריין, כדי להקי ליט את השגותיו על הנהגתו של בן-גוריון. האשמה זו, שבאה אחרי שנתגלה כי הוטמן מכשירי-האזנה בכיתו של צעיר חשוב אחר, מפעירה את הרוחות. לא מן הנמנע כי דוברי פרס ימנעו כי כל העניין הוא פרובוקציה.

יימשך לזמן מה שלום-החית בתוך צמרת מפא"י. הסיכסוך בין פלגי הוותיקים הוקפא על-ידי בן-גוריון עצמו, אשר הגיש איום אולטימטיבי, שאם לא ייפסק הסיכסוך — יעזוב באורח הפגתי את כל פעילותו המפלגתית. גם ההתקפות על קבוצת לבון ייפסקו לפי שעה.

הבעיה האירגונית הראשוני
נה העומדת על הפרק במרכז מפא"י: מה לעשות עם המשי רדים הממשלתיים של גיורא יוספטל. מצד אחד תובע לעצמו יוסף אלמוגי את משרד השיכון, מאחר ש תקציבי משרד זה, וטובות ההנאה ש הוא יכול לחלק, מקנים עמדת-כוח חזק בה במלחמה הפנימי-מפלגתית. מאידך, מטרב יוספטל לוותר על משרד זה, מוכן להעביר את משרד הפיתוח, אם תפסוק זאת המפלגה. הפשרה המסתמנת: העברת משרד הפיתוח לאלמוגי, שיח ליף במיקרה זה את המנהל הכללי ה מפ"מי, מנחם באדר, באיש משלו; ומינוי המנהל הכללי של משרד השיכון, דויד טנא, כשרי-הש כ"ו, בהמלצתו האישיית של יוספטל, שהוא ייד נעוריו של טנא ומאמין ביכולתו ובכשרו המיני הלי.

גורמים חשובים בתוך מי מפא"י אינם מוציאים מכלל אפשרות שאלמוגי ימונה, כי פתרון-כיניים, להיות שוב מזי כיר הממלגה.

סיכסוך העבודה בחברת החשמל עשוי להתלקח מחדש. עם סיום שניתת האזהרה שלהם, הסי כימו עובדי מחוז הדרום של החברה, כי תביעותיהם יימסרו לבוררות. הבוי רדים שנקבעו: שר האוצר לוי אשי כול ושר העבודה, יגאל אלון. במיקרה שלא יסכימו שניים אלה ביניהם, ימונה בורר שלישי, שיתקבל על שניהם. שני השרים ועוריהם קיימו כבר כמה מי עים, אך לא הגיעו לידי הבנה. אשכול הסכים כבר להעלאות בשכר השוטף,

אך סלע המחלוקת נשאר: הפיצוי החד פעמי שהוועד דורש עבור עובדי המחוז.

סיעה רשמית תוקם בתוך שורות המפלגה הליבראלית. יוזם הרעיון: עורך-הדין כהן-ציון (פרקליטה של משפחת שוחמאכר), המקווה להופיע בראש סיעה זו בוועידה הקרובה של המפלגה. שני רעיונותיו העיקריים: השתלבות ישראל במרחב, והנהגת בחירות אישיות. הרעיון הראשון לא יעורר התנגדות כללית בצמרת המפלגה, אך השני יעורר זעמם של מנהיגים רבים, החוששים כי בבחירות אישיות עשויים הם לאבד את מקומם.

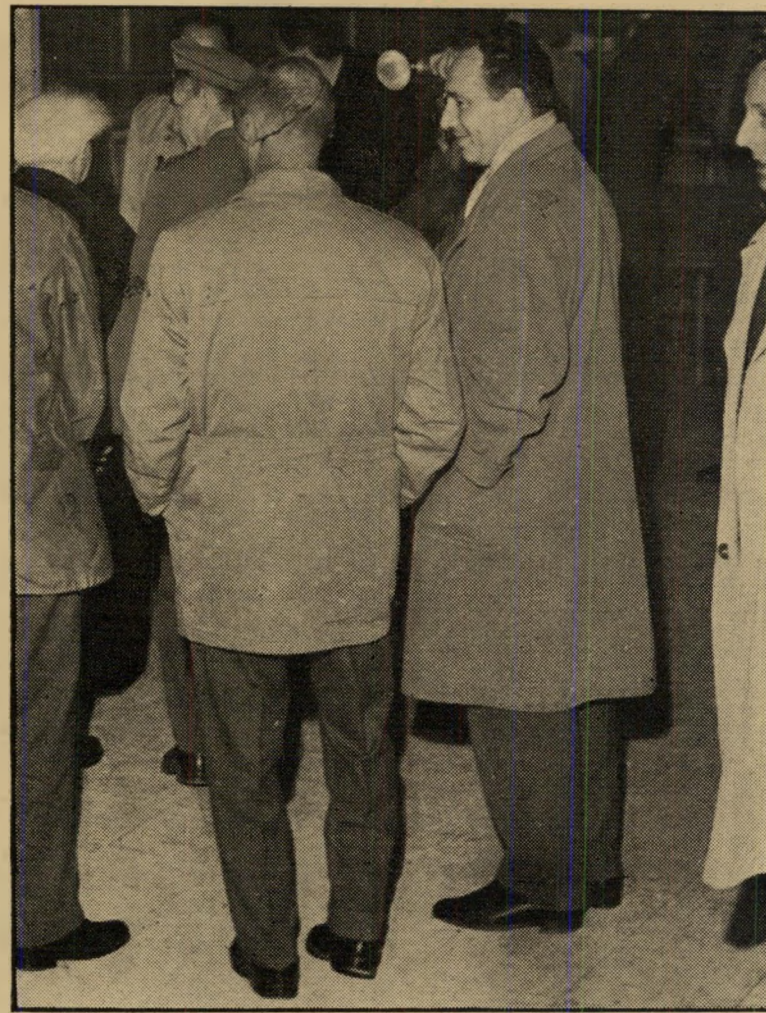
גל השערוריות לא יפסח גם על הפקולטה לחקלאות ברחובות. בקרוב תתפוצץ פרשה של זיופים והעתקות בבחינות. בהם היו מעורבים מספר סטודנטים שהצליחו להשיג מראש את חומר הבחינות.

בזמן הקרוב תופתע לשמוע על שורה של גורושים מרעישים בקרב אנשי הבוהימה הישראלית.

קיימים סיכויים לכך, שתיאטרון ישראלי יוכל להופיע במשך זמן ממושך על אחת מבימות ברודוויי. אמרגן אמריקאי מנהל עתה משא ומתן עם להקת דורה-מי להצגת המחזה שני קני למל בארצות-הברית. לפי התוכנית, יציג התיאטרון את המחזה פעמיים בשבוע בעברית, כפי שהוא מוצג בארץ, ובשאר ימות השבוע יוצג המחזה במהורה אידישית.

האנושות אל האי-סוף

„בשנות הששים יגיע האדם אל הירח!“ קבע הנשיא ג'ון קנדי. השבוע נקבע מעל לכל ספק כי נבואה זו התאמת — וכי האדם הראשון על הירח לא ידבר אנגלית. פגישה במרחב. שני השמות, שניש או השבוע בפי כל, ושפורסמו בעשרות שפות מסביב לכדור-הארץ, היו בעלי צליל רוסי מובהק: ניקולאיב ופופוביץ. הם היו כה רוסיים, עד כי ניראו כאילו נלקחו מבדיחה עממית. אך מיבצעם היה רחוק מלהיות בדיחה. שיגורו של אדם אחד לחלל כבר הפך לאירוע כמעט רגיל. אך שיגורם של שני אנשים ויותר, בחלליות נפרדות, היה קפי צה נחשנית קדימה. היא הוכיח כי הגזע האנושי מתגבר והולך על המיכשולים ה

אויבים פרס וריין
מכשיר האזנה!

עיקריים העומדים עדיין בפני כיבוש הירח והכוכבים. בני-אדם יכולים להיפגש בחלל. יכולים הם לכוון את חלליותיהם, למצוא זה את זה במרחבים האינסופיים, לשתף פעולה, לי בצע מיבצעים קולקטיביים גדולים. וזה ה עיקר.

מכאן עד לכיבוש הירח שוב אין המרחק רב. הטיול ממסלול-הארץ למסלול-הירח יא רך שלושה ימים — אך אין בו בעיות מסוכנות במיוחד. ומן הירח, בעל כוח המשיכה המועט, קל יותר להמריא מאשר מכדור-הארץ.

חלליות מוד נעליים. העובדה כי האמריקאים לא הצליחו להדביר את הרוי סים במירוץ אל החלל, יש לה משמעות מדינית רבה. לא מן הנמנע כי המאבק על כדור הארץ יוכרע בחלל היקום. יותר מכל, זהו עניין של יוקרה. שוב הוכח כי דיקטטורה, המחליטה לרכז את מיטב כוחותיה בנקודה אחת, יכולה להשיג בה הישגים מפליאים יותר מאשר דמו-קראטיה, שאינה נוטה לריכוז רב כליכך בימי שלום.

„אם אתם יכולים להגיע אל הירח, מדוע אינכם יכולים לייצר נעליים?“ שואלים ה- אמריקאים בלעג מר, ומצביעים על העובדה

שהיה צורך להקים חומה של מוחת בברלין, כדי למנוע את בריחת ההמונים מגרמניה הקומוניסטית, מוכת המחסור. אולם חלליות עושות רושם רב יותר מנעליים — וההישג הסובייטי יכריח את האמריקאים להגביר את מאמציהם, להחיש את צעדיהם והשקעו-תיהם במירוץ.

כך תביא המלחמה הקרה לכיבוש הירח תוך עשור אחד. יתכן שבלעדיה היה הדבר מצריך המישים שנה.

החלל הפנימי. השאלה הגדולה היא: האם הדבר כדאי? האם יועיל באמת לאנו-שית?

האם יש טעם לכבוש את הירח, בשעה שכדור-הארץ עודנו כוכב נחשל, בשעה ש מאות מיליונים, הרוב הגדול של האנושות, מתקיימים במישור של רעב ובערות? ההגיון אומר שלא. עוד יש חלל עצום לכבוש על פני הכוכב ארץ, לפני שיש טעם לכבוש את החלל החיצון. אולם טעמי-הגיון מסוג זה לא השפיעו מעולם על התפתחות המין האנושי. מאז ימי גילגמש, ועד ימי פופוביץ שואף האדם אל המרחב. שום נימוק של מחסור ונוחיות לא יעכב בעדו. פרומתיאוס שואף אל השמש, ועד שנת 1970 יוצב דגל האדם על הירח, חסר הרוחות.

העם שכר הכבוד

יש דרך פשוטה אחת בפני כל ממשלה בישראל המבקשת להיות פופולארית: להתי ייצב מול גדולי העולם, להוכיח כי מדינת ישראל אינה גרורה של איש.

השבוע, באיחור רב, גילתה זאת ממשלת ישראל. בסרבה להסגיר את דר' רוברט סובלן בפעם השנייה (ראה להלן), בהעזה להמרות את פי אמריקה הכלי-יכולה ו בריטניה הגדולה, ייצגה את הגאווה הלא-מית של האזרח הישראלי יותר מאשר בכל פרשה אחרת מזה זמן רב. לא היתה בכך כפרה על מעשה-הנבלה שנעשה. אולם האזרח, שהתבייש במדינתו לפני חודש, שוב יכול היה השבוע להרים את ראשו. שוב לא היתה זאת בושה להיות ישראלי.

הפשע אינו משתלם. תוך כדי כך גילתה הממשלה, להפתעתה, תגלית גדולה שניה: הרבה יותר קל לנהוג בהגינות ובכבוד, מאשר ללכת בדרכים גלוזות. ה ציניות, הרמאות והעדר-המצפון הכניסו את הממשלה בפרשת סובלן לבוץ שהיה כמעט חסר-מוצא. ואילו הדרך הישרה, שנהגלתה באיחור ובאירצון, החזירה אותה לאדמה המוצקה.

הפסוק הנושן — הפשע אינו משתלם — קיבל בצורה זו משמעות מדינית אקטור אלית ביותר.

פרשת סובלן דגים מסריחים

מעשה ביהודי שנשלח על-ידי הפריץ לק נות דגים בשוק. הוא הביא לאדונו חמישה עשר דגים מסריחים.

קרא הפריץ הזועם: „אתה יכול לבחור בין שלושה עונשים — או שתאכל את כל הדגים הסריחיים בעצמך, או שתקבל עשרים-וחמש מלקות, או שתגורש מן ה-עיר“

היהודי האומלל בחר בעונש הראשון. אולם אחרי שבלע ארבעה-עשר דגים, עזק: „איני יכול עזו“ עבדי הפריץ לקחוהו, החלו להלקותו. אחרי עשרים-וארבע מלקות זעק היהודי: „הפסיקו! איני יכול לסבול יותר“ על כן גורש מן העיר.

על כך נאמר: „גם אכל את הדגים ה מסריחים, גם ספג מלקות, וגם גורש מן העיר“

החטא הקדמון. ממשלת ישראל מצ אה את עצמה, השבוע, במצב דומה מאד, היא לא יכלה להשכיח כי ביצעה מעשה נבלה מכוער ומחפיר, בהסגירה את סובלן לאמריקאים. בהודעת משרד-החוץ הישראלי, שפורסמה השבוע, היא ניסתה שוב לטשטש עובדה זו, גימגמה על „גירוש“. אולם סובלן לא גורש מן הארץ, אלא נמסר לאמריקאים. רק ככות מעשהו הנואש, אחרי שחתך את עורקיו, נמלט סובלן בשלב זה מן הסגררה.

בסרבה, בשלב האחרון, לכצע בשעה (המשך בעמוד 6)